

A JÓ GIZUSKA. (Lásd a 70. lapon.)

5. szám. — 1877.

Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XII. kötet,

KÉT TÜZ KÖZÖTT.

— Elbeszélés. —

(IV. Folytatás.)

BÉKÖVETKEZETT a harmadik nap is, a nélkül, hogy az ellenséges állapot változott volna. Berezi barátunk azonban sokkal nyugtalanabb, eleve nebb fiu volt, hogysen sokáig tétlenül maradjon és a pusztá duzzogással beérje. Harmadnap reggel, ugy látszék, jutott eszébe valami s erősen törte a fejét, még pedig olyan terven, melynek nagyon örülhetett, mert sokszor bölintott a fejével s bosszuszomjas hangon dörmegé:

— Ugy van! Azt teszem Csak azért is!

És mindjárt hozzá is fogott terve végrehajtásához.

Kelendi ur háza, melyet akár egy kis kastélynak is lehetett volna mondani, szép virágos udvar közepén állott s a ház ajtaja előtt finom homokkal kitöltött szabad tér volt, hol a kocsik megállottak. Itt néhány lóca is állott s e szabad tér egyuttal a legpompásabb játszóhely volt, ha a gyermekek nem akartak messzebb menni a háztól. A szabad tér mindkét végén fasor kezdődött, mely hátul a ház mögött összeért, ugy, hogy a ki az egyik oldalon megindult, egy kis séta után megint oda jutott vissza a ház elé.

Berezi barátunk tehát, midőn eszébe jutott az a pompás gondolat, melynek annyira megörült, sietett a kertészhez és kért tőle egy csomó kisebb fajta karót, minőkhez a rózsákat szokták kötözni. Aztán Irénkétől kért egy hosszú, nagyon hosszú zsinórt s ilyenképen felszerelve elkezdett a ház előtt dolgozni. Pontosan

kimérte a házba vezető lépcső közepét s itt beszurt a földbe egy karót. Innen aztán egyenesen keresztül egészen a szemközt lévő virágcsoportig egyenes vonalt húzott s e vonalon a karókat szabályos távolságban leszurta a földbe. Ezzel elkészülvén, elő vette a zsinórt, a karókon végig kötözte és ekképen a ház előtti szabad tért két részre osztotta. Most csak az volt hátra, hogy tudtul adja mindenkinek, mi czélből vitte véghez ezt a nagyszerű munkát.

Ez is készen volt már, elkészítette fönt szobájában, még mielőtt hozzáfogott volna a határkijelölés fontos munkájához. Midőn a karók beverésével s a zsinór felkötésével elkészült, egy nagy iv papiroost vett elő, melyre vastag, nagy betűkkel e szavak voltak írva:

— *»Ez a korlát a határvonal.«* —

— *»Az északi rész Eleméré, a déli rész Berezié.«* —

E fő sorok alá pedig kisebb betűkkel oda volt írva:

»Egyik félnek sem szabad a másik fél területére átlépni.«

Ez ékesen szóló rendeletet Berezi a lépcsőnél az első karóra függesztette s Elemér, midőn nem sokára kilépett a házból, azonnal olvashatta. El is olvasta s még csak nem is nevetett rajta, pedig ha másért nem, már azért is nevetetett volna, mert a fölírás tele volt helyesírási hibákkal. Elemér azonban nyugodtan fogadta az egész ellenséges intézkedést, s nem gnyolódott és haragot sem mutatott miatta.

Irénke az ablakból nézte Berezi munkáját s midőn kitalálta, mit tervez a haragos fiu, ugyanesak megijedt a jó leánya,

hogyan Elemér vajon mit fog e dologhoz mondani? De csakhamar megnyugodott, mert látta, hogy Elemér egészen nyugodtan elolvassa a fölírást s aztán minden ellenmondás nélkül megy az udvar azon részébe, mely az ő számára volt kijelölve. Irénke szinte hálát érzett Elemér iránt e miatt s kénytelen volt megvallani magában, hogy valóban Elemér sokkal neveltebb, illedelmesebb fiú, mint az a makranczos, toporzékoló Berezi és hogy ebben az egész háboruskodásban bizony-bizony inkább Elemér részén van az igazság.

A két ellenség, kiki a maga területére szoritkozva, egészen különböző módon viselte ott magát. Elemér könyvet hozott magával a szobából, leült egy padra és egészen nyugodtan olvasgatott. Berezi ellenben nagy léptekkel és durczás, haragos arccal járt föl s alá a maga területén, a határvonal mellett; vállán puskágyanánt hatalmas dorongot hurczolt, ellevőn tökévelve, nagy erőszakkal viszszaveri ellenségét, ha ez be akarna törni a kijelölt határon.

Berezi urti roppant csalódására és bosszúságára azonban az egész határkijelölés igen kevés látszék zavarni Elemért, ki egyáltalában semmi kísérletet sem tett, hogy betörjön a Berezi birodalmába. Berezi tehát csak járt föl s alá és örködött keményen, a nélkül, hogy lett volna mire s ez nemesak bosszantó, hanem unalmas is volt. Bosszúságában ajkait harapdálta, de azért nem tágitott, hanem ott maradt öröklőmésén.

Nemsokára egy kis esemény történt, mely ugyancsak megijesztette a jó Irénkét. Berezinék sehogysem volt szerencséseje

a kalapjával. A hosszú járkálásban nagyon fölmelegedvén, levette kalapját s botja hegyére tűzve hordozta; mivel azonban jókora szellő fujdogált, a kalap egyszerre röpülni kezdett, a szél elvitte, még pedig szerencsétlenségre az ellenséges területre, sőt épen Elemér lábaihoz.

Ha Elemér kalapjával történik ilyen baleset, Berezi bizonyosan lábával rugdalja vissza. Elemér nem így tett, hanem ilyenformán okoskodott:

— Ha visszaviszem a kalapját ennek a goromba Berezinék, köszönet helyett talán még sértegetni fog, vagy pedig arra magyarázza, hogy én akarom kezdeni a kibékülést.

Elemér tehát úgy tett, mintha semmit sem látott volna és nyugodtan olvasott tovább. De már azt meg nem akadályozhatta, hogy mások észre ne vegyék a bajt, ez a más pedig a két hü kutya volt, Vidám és Fűrge. A két derék állat hűségesen ott volt mindig, mindegyik a maga gazdája mellett s becsületökre vált, hogy semmikép sem tudták megérteni, ami körülöttük történik; egészen megzavarta őket kis gazdáik magaviselete. Nyilván nem tudták maguknak megmagyarázni az olyan barátságot, melyből hirtelen olyan ellenségeskedés válhatik. Mindazáltal a két okos állat bölcsen eltalálta, miként kelljen magukat viselniök. Vidám gazdája, Berezi, folytonosan föl s alá járván a határ mellett, Vidám kötelességének tartotta, hogy vele tartson s mindig sarkában volt Berezinék; Fűrge ellenben, mivel az ő gazdája nyugodtan ült és olvasott, követte a jó példát, lefeküdt a pad alá és ott békésen szundikált.

Midőn tehát Berezi kalapját a szél elröpítette az ellenséges területre Vidám, gondosan ügyelvén gazdájára, rögtön el akart rohanni, hogy visszahozza a kalapot; Berezi azonban maradást parancsolt, mert úgy vélte, hogy nemcsak neki magának,

hanem kutyájainak sem szabad átlépni az egyszer megállapított határon. Vidám engedelmeskedett, azonban természetesen nem érthette meg ezt a furcsa dolgot és fájdalmában fölvonított. Fürgé ezalatt békeken aludott. De midőn pajtása vonítását

LÁTOGATÁS IZLANDBAN: *Izlandi család.* (Lásd a 70. lapon.)

meghallotta, fölugrott, gyorsan átszökkent a határon s Vidámhoz sietett, bizonyosan hogy megtudja, mi a baj? Arra persze nem gondolt, hogy itt ellenséges területen jár s midőn Berezi az ő hatalmas botjával meg akarta akadályozni, hogy Fürgé kö-

zeledhessék Vidámhoz, a szegény állat azt hitte, hogy csak játszani akar. Berezi urfi azonban épenséggel nem volt tréfás kedvben s olyat ütött szegény Fürgére, hogy ez végre megértette a dolgot s vonítva sza-

(Folytatása a 70. lapon.)

LÁTOGATÁS IZLANDBAN. Vendégfogadás az Izlandiaknál. (Lásd a 70. lapon.)

szám.

ni az
n en-
tesen
ot és
t bé-
tását

t azt
urfi
edy-
gy ez
sza-

(Folytatás a 68. laphoz.)

ladt vissza gazdájához, Elemérhez, kinek lábai közé rejtőzött. De már ez csakugyan boszantotta Elemért is; fölkel és komoly hangon mondá:

— Berezi, ez már csakugyan csunya-ság, a mit mivelsz! Ártatlanul bántani a szegény állatot!

— Én vigyázok a magam kutyájára, hogy ne menjen át hozzád, te is vigyázz a magadéra, addig van! felelé Berezi daczosan.

Elemér talán ismét szólt volna, de Irénke, ki az ablakból mindent látott, ekkor már ott termett az udvaron s Berezihez lépve mondá:

— Berezi, menj amoda a nagy fasorba . . . majd beszélgetünk kissé.

Aztán Elemérhez fordulva kérte, emelje föl és adja át neki azt a szerencsétlen kalapot. Elemér készséggel megadta, de Berezi semmikép sem akart engedelmkedni. A szófogadás soha sem volt kedvére, de most legkevésbé. Alig néhány lépésnyire távozott a határvonal-tól s hasztalan akarta Irénke messzibbre vezetni, hogy bizalmasan beszélgethessen vele, úgy, hogy Elemér ne hallja; Berezi nem tágitott, egy lépéssel sem akart tovább menni.

(Folytatása következik.)

A JÓ GIZUSKA.

(Képpel a czimlapon.)

JÓ KIS leány a Gizuska,
Szereti is a mamuska,
Oh de hát még az atyuska
Annak ám a szívecsüsa!

Lám ma is már ép a mint a
Vánkosáról fölkaesinta.
Kora reggel nevenapján,
Mit talált a paplan alján.

Mit talált? Egy kis eziezuskát,
Kis eziezuskát, de nem lustát,
Szemes volt az, friss és fürge,
S sárga szürke mint az ürge.

Ilyen volt a kis eziezuska,
Meg is örült a Gizuska,
Hej, jól tartja nappal téjjel,
S vele alszik el az éjjel.

LÁTOGATÁS IZLANDBAN.

— Izlandi család. — Vendégfogadás az izlandiaknál. —

(Képekkel a 68. és 69. lapokon.)

SOK országot-világot bejártunk már együtt, ugy-e, kis olvasóim? persze, csak így papiroson, a mi sokkal könnyebb, mint ha valósággal utaznunk kelene a rettenetes forró déli égöv alatt, vagy a dermesztő hideg északi sarkvidéken. Tegyük ismét látogatást egy meszesi országban, ahova bizony épen most a madár se tudna beröpülni, mert késő tavaszig egészen el van zárva a nagy világtól.

Ha Európa térképét nézitek, messze fönt, észak-nyugati részén találtok egy jókora szigetet, — ez Izland. Sok száz mértföldnyire esik minden más szárazföldtől s olyan hideg van ott, hogy a sziget körül a tenger október vagy november hónapban befagy és így marad egészen aprílissig; ez idő alatt senki sem juthat be a szigetbe, sem onnan ki, a lakosok úgy el vannak zárva, mintha nem is itt a földön élének.

nagy fa-
ké.
a kérte,
a szeren-
gel meg-
karta en-
oha sem
bé. Alig
tárvonul-
esszibbre
gethessen
; Berezi
karta to-

BAN.

az izlan-

nk már
? persze,
kal köny-
nk kel-
v alatt,
sarkvidé-
gy mesz-
most a
késő ta-
nagy vi-

, messze
tok egy
Sok száz
száraz-
y a szí-
novem-
rad egé-
sem jut-
lakosok
is itt a

Izland szigetének számos nevezetesege van. Itt láthatni a csodálatos geyszereket, vagyis vizokádókat, melyeket egyszer már lerajzoltam nektek: bizonyos helyeken mély örvények nyílnak a földben s ez örvények telvék forró vízzel; időnként aztán e víz zugni, morogni kezd s hirtelen több száz lábnyi magasságba felszökken, mint valami óriási ugrókut. — Van továbbá a szigeten több tűzhányó hegy is, melyek között legnevezetesebb a Hekla.

A tél itt nagyon hosszú és rendkívül hideg s épen ezért a rövid nyári hónapokban is csak kevés növény terem meg. De a sziget lakosai azért boldogok és elégedettek, nem kíváncznak más országba. Szorgalmasak, az öregek dolgoznak, a fiatalok tanulnak s nyáronként, mikor a hajók járnak, a gazdagabbak látogatást tesznek Európa többi országaiban.

Ha idegen utazó jár Izland szigetén, a derék lakosok igen szívesen fogadják, mert ős időktől fogva nagy vendégszeretet uralkodik náluk. A sziget belsejében lóháton történik az utazás, a mi bizony meglehetősen fárasztó s az eső, szél, nap ugyancsak megviseli az utast. De ha aztán betér egy izlandi családhoz, mihamar elfelejti a fáradságot, mert az egész család körül fogja és szolgál neki. Ósrégi szokás szerint leszedik az utas poros vagy nedves ruháit, testét megmossák, megtörlik, tiszta, száraz ruhát adnak reá s mikor ekként rendbe hozták, a ház tulajdonosa előhoz egy karszéket és ebbe ülteti a vendéget. Ez pedig azt jelenti, hogy most a vendég az ur a háznál, mert a karszékben ülni csak a családtyának szabad. Ugyszintén a házi asszony fölnyit minden szekrényt és fiókot s azt mondja a vendégnek: »A mink van, miud a te rendelkezésedre áll.«

A gyermekek is kötelesek úgy tekinteni a vendéget, mintha édes apjuk volna s szívesen meg is tesznek mindent, amivel az idegennek kedvében járhatnak.

A FELHŐK FELETT.

(Képpel a 76. lapon.)

EMBERI ész, tudomány!

Diadalmid bámulom

Vizben, földön s föld gyomrában,

A légben és ormokon.

A tündöklő napsugárral

Rajzolja a képeket,

A lenge gözt zabolázva,

Hajt vele nagy gépeket.

Kocsit, hajót a gőz erő

Viszi szárazon, vizen;

És a villám szikrájával

Tengereken átüzen.

Még a léget is meggyújtva

Messze világít vele,

Távesövel a csillagokat,

Holdat hozza ide le.

Az Oceán fenekére

Száll le bátran a buvár,

Ismeretlen világokat

Bámuló szemnek kitar.

Kányánál, sasnál magasbra,

A felhőkön átrepül

És léghajójában uszik

A nagy ürben egyedül.

Oly magasra, hol a nap már

Nem melegít, csak ragyog...

Ó emberi ész, tudomány,

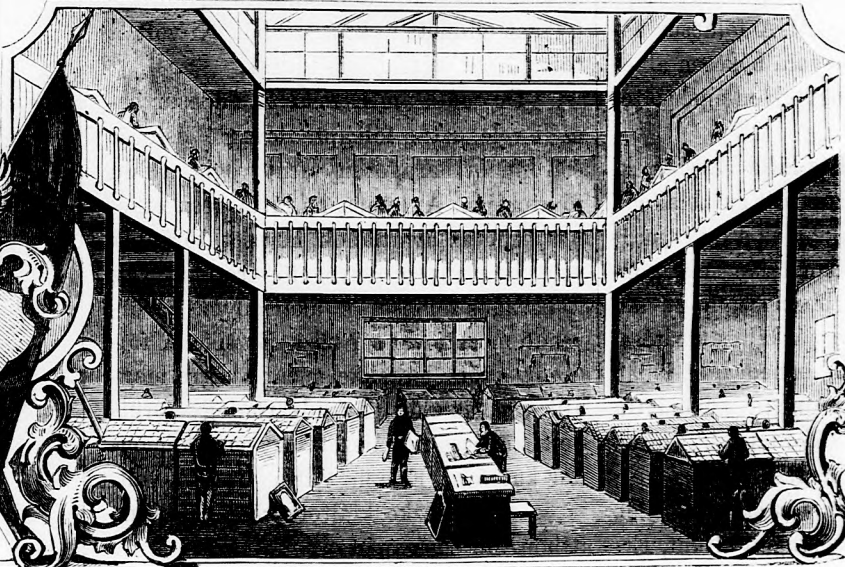
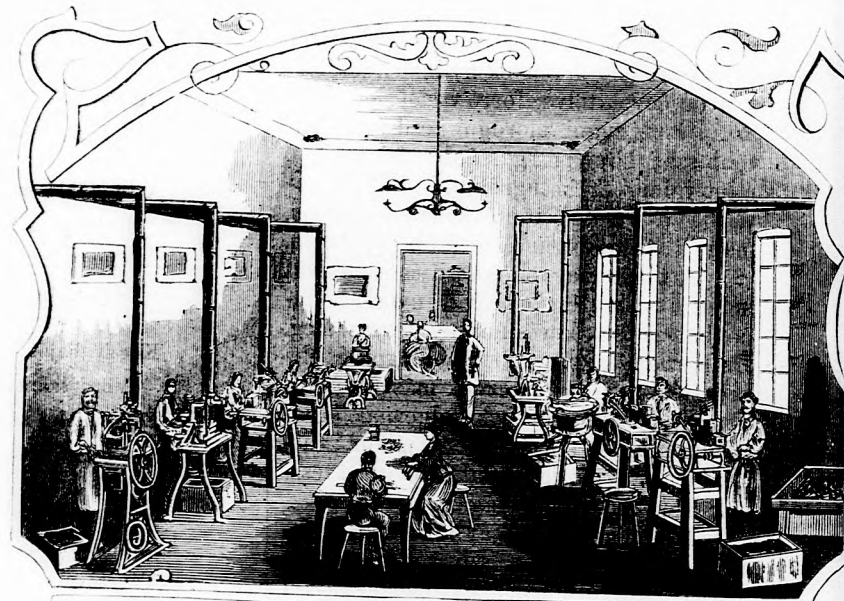
A te műveid nagyok.

S az emberi elme művét

Látván, rebegek imát:

Mily nagy vagy te Istenem, ki

Az embert megalkotád!

Betüöntő terem.
Az „Athenaeum“ épülete.

HOL ÉS HOGY TEREM A »KIS LAP«. (Lásd a 78. lapon.)

Stereotypia.
Betűszedők terme.

MIT LÁTOTT ERZSIKE ÉS A HOLDVILÁG.

— Beszélyke. —

YÖNVÖRÜ tiszta téli este volt, ragyogó fehér hó borította a földet. A háztetőket s a szép teli hold örömmel árasztá szét ezüstös világát a tájra. Lassan, lassan haladt a hold ott fönt és nézte, látta, mi történik lent a földön. Sokat bizony nem látott, mert éjjel az emberek alusznak, de mégis látott valamit.

És amit a fényes hold látott, azt látta Erzsike is, ki szobája ablakából nézett ki a holdvilágos tájra. És mit láttak? Egy körülbelül tíz éves fiút, ki ovatosan csuszva, a kerítések mellé lapulva osont végig, aztán keresztül mászott a földesur udvarának kerítésén, nemsokára jókora csomaggal visszatért és épen oly lappangva, ovatosan távozott. A földesur házában minden csöndes volt, békésen aludtak, nem gyanítva, hogy ilyen éjjeli látogató jár az udvarban.

De látta a hold és látta Erzsike, ki nagykendőbe burkolózva állt az ablaknál. És talán jó lett volna, ha az a fiú is megpillantja Erzsikét, akkor talán mást gondolt volna. Mert az bizonyos, hogy aki éjnek idején lappangva járkal és kerítéseken mászkál keresztül, az nem igen jóban töri a fejét. Az a fiú azonban nem látta Erzsikét, hanem csak a holdat s úgy hitte, hogy a hold nagyon magasan jár s nem is jöhet le megmondani, mit látott az éjjel.

Mikor a fiú a csomaggal eltűnt, Erzsike is távozott az ablaktól, lefeküdt és szépen elaludt. A fényes hold pedig tovább sétált az égboltozaton s reggel felé

eltűnt, épen mikor Erzsike fölkelte ágyából és gyorsan öltözködni kezdett.

Erzsikét mindenki ismerte a faluban és tulajdonképen féltek is tőle kissé, különösen a gyerekek. Rettentően csacska, fecsegő leányka volt, mindent kikutatott és elbeszélte s a fiúk sokszor elhatározták, hogy boszut állanak rajta, mert gyakran ok nélkül gyanuba keverte őket; de mivel Erzsike atyja jómódu gazda volt, végre sem merte senki bántani a leányt.

Másnap reggel tehát Erzsike, alig hogy felöltözött, sietett a földesur szemközti házába. Itt épen az udvaron állt az ur és a cselédség, boszankodva és szitkozódva, mert éjjel valami vakmerő tolvaj különféle értékes takarókat és egyéb tárgyakat ellopott a kocsiszinből. Ki volt a tolvaj? azt sejtteni sem tudták.

De tudta ám Erzsike. A földesur beszélt vele, aztán fölkapta lovaglő ostorát és roppant haragosan ment végig a falu fő utczáján. A bűnös, ha látta, reszkethetett, míg az ártatlanok keveset törődtek vele. Akármilyen fenyegető arczokat vág a haragos földesur s akármilyen kárörvendő mosolylyal tér haza Erzsike. A földesur gyors léptekkel ment s végre megállt egy ház előtt. Az udvaron egy körülbelül tíz éves fiú játszott egy nagy komondor kutyával. Ez a fiú Varjas Gyurka volt.

— He ficzkó, kiáltott rá a földesur, itthon van édes apád?

— Nincs itthon, kérem alássan. Csak magam őrzöm a házat Bodrival, felelt Gyurka.

— Igen? No, akkor hát apáddal majd máskor beszélek, neked pedig mindjárt kifizetem jutalmadat, te semmirevaló tolvaj!

— Én nem vagyok tolvaj, én nem bántottam soha senki jószágát, felelt a fiu meglepetve.

— Nem-e? Hát ez éjjel ki járt és lopott az én udvaromban? Te voltál, te semmirevaló rossz fickó!

— Az nem igaz!

— Micsoda? Még azt mered mondani, hogy én hazudtam?

— Én nem mondom, hogy a tekintetes ur hazudik, de az nem igaz, hogy én loptam.

— Nem igaz? Mindjárt kivallatlak én!

És a lovagló ostor hatalmas suhogással érintette Gyurka hátát, úgy hogy a fiu fájdalmasan fölkiáltott, Bodri kutya pedig, látván kis gazdája baját, mérgesen kezdett morogni és fogait vicsorgatta a támadóra. A lovagló ostor azóban nem pihent s a csapások sűrűn hullottak Gyurka hátára. Ezt már nem tűrhette Bodri, dühösen ráugrott a földesurra és tépni kezdte ruháját. Gyurka hátra ugrott s hevesen mondá:

— Ne üssön többet, mert Bodri öszszemarja!

Bodri valóban most már beleharpott a földesur lábába, mire a dühös ur a kutyát kezdte verni. Végre ezt is megelégette és távozott, de elébb még így szólt:

— Ez csak az eleje volt, te gonosz tolvaj fickó! Majd visszatérek és a többbit apáddal végzem el.

— Nem bánom . . . de én nem loptam . . . én ártatlan vagyok!

— Még most is tagadod! Ez mégis hallatlan konokság! Mikor Erzsike a szemközti ablakból tisztán látott mindent.

— Hazudott, ha azt mondja, hogy engemet látott. De majd visszafizetem én ezt neki!

A földesur távozott, Gyurka, pedig, kinek háta még sajgott a kapott ütések-től, sötét bosszúterveket forralt azok ellen, kik miatt szenvednie kellett. De mielőtt bosszútervét kifőzte volna, beszélni akart édes apjával s ezért elindult az erdő felé, hol apja épen fát vágott.

Nem messze volt még a falutól, midőn egyszerre erős lódobogást és kétségbeesett kiáltozást hallott. Visszanézett s látta, hogy a falu felől árkon-bokron keresztül ragad egy megvadult ló egy szánkót, a szánkóban pedig kocsis nincs, csak egy kis leány fogózik rémülten az ülés támlájához és kiált kétségbeesetten segítségért.

Gyurka megismerte a lovat, a szánkót és a kis leány Blanka kisaszonyt. Ez a földes ur leánya, annak a leánya, aki őt oly kegyetlenül megverte. Egy pillanatig a bosszu és káröröm érzése lepte meg szívéét, — ime, a ló egyenesen a patak felé rohan s a kis leány okvetetlenül odavész, majd lesz keserves órája apjának!

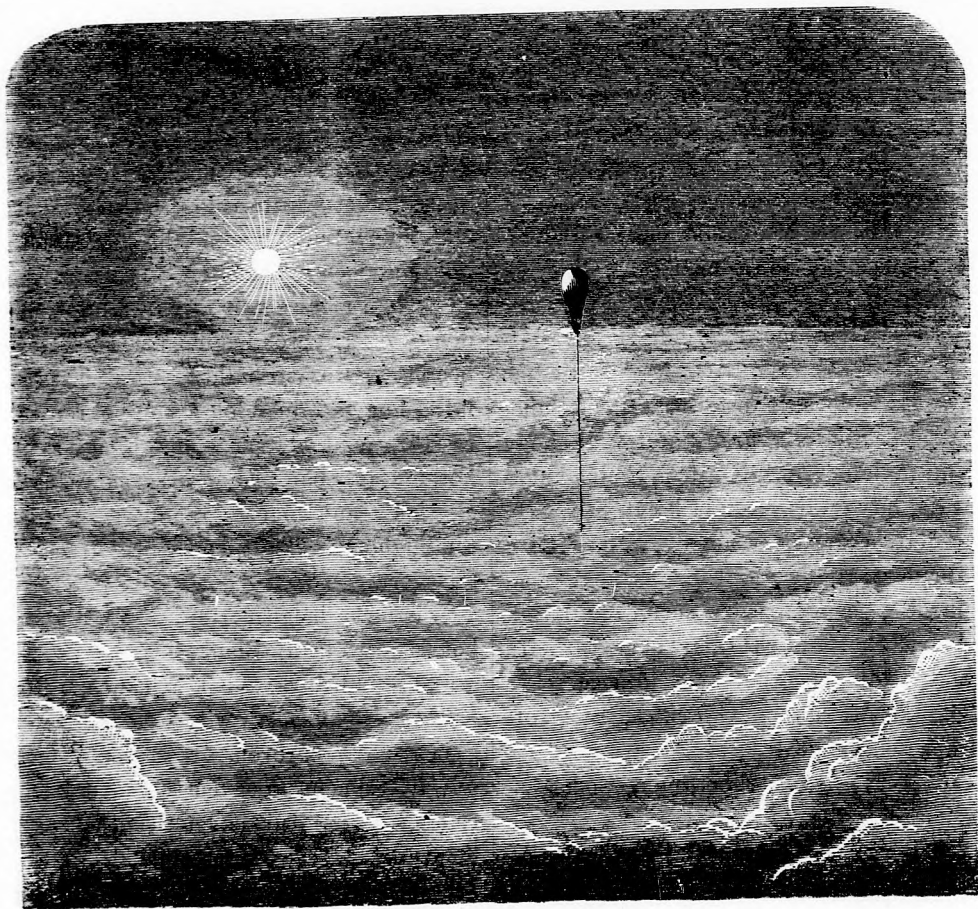
E sötét, gonosz gondolatok azonban épen csak egy pillanatig tartottak; a következő perczben Gyurka már így szólt magában:

— Nem, nem! Nagyon rut és gonosz volt, amit gondoltam! Ha bántott is engemet, azért mégis megkísértem, talán

megmenthetem a kis leányt. A tanító ur mindig mondta, hogy a rosszat nem kell rosszal visszafizetni.

Ezalatt pedig már hatalmas ugrásokban közeledett a megvadult ló felé.

Igaz, hogy Gyurka alig tizenkét éves fiú volt, de bátor és ügyes; most is gyorsan föltalálta magát. Amint a lóhoz ért, megragadta a kantárt, de természetesen nem bírta megfékezni az erős állatot. Erre

A FELHŐK FELETT. (Lásd a 71. lapon.)

azonban már előre gondolt s még szaladásközben lehuzta bő ködmönét és ezt aztán a ló fejére dobta, úgy, hogy a megvadult állat egyszerre azon vette magát

észre, hogy nem lát semmit, sötétség van a szemei előtt. Még néhány pillanatig ágaskodott, rugdalózott, de Gyurka erősen tartotta a gyeplőt, csitította is a lovat

s ne
ló és
meg

szaka
Blan
leány
ban
már
apa
s ép
Gyu

renc
Gyu

rék
hálá

dem
szer

föld

lát
má
oly
vaj
nek

mit
sol

zet
het

ta
ta
dol

s nem sokára vége volt minden bajnak, a ló és a szánkó csöndesen állt. A kis Blanka meg volt mentve.

Mialatt ez történt, a falu felől lélekszakadva rohant arra egy férfit, — a kis Blanka atyja. Szánkázni akart volt kis leányával, Blanka előre beült s e pillanatban a ló megijedt valamitől és elrohant... már azt hitték, vége a kis leánynak, az apa kétségbeesetten futott a szánkó után s épen akkor ért oda, midőn láthatta, hogy Gyurka elhárította a veszedelmet.

Könyezve ölelte meg az apa a szerencsésen megmentett leánykát, aztán Gyurkához fordulva mondá:

— Amit most tettél, az bátor és derék tett volt; megmentetted gyermekemet, hálával tartozon érte.

— Oh, kérem alássan, szóra sem érdemes, más is megtette volna, felelt Gyurka szerényen.

Ezzel Gyurka távozni készült, de a földesur visszatartá.

— Megállj csak, fiu! Most, miután láttam, mily bátor és jószívű vagy, most már épen nem értem, hogy vetemedhetél olyan csunya tetre, aminő az az éjjeli tolvajlás volt. Beszélj őszintén, megbocsátok neked előre is.

— Nem mondhatok egyebet, mint a mit már mondtam, — én nem bántottam soha senki jószágát.

S a fiu oly őszintén, oly nyíltan nézett, hogy a földesur többé nem kételkedett.

— Hiszek neked, mondá. De ha ártatlan vagy, akkor én méltatlanul bántottalak s az a fecsegő Erzsike hamisan vágott. Ez nem maradhat ennyiben. Ül be

a szánkóba, haza megyünk és rögtön utána járunk a dolognak.

Néhány percz mulva már otthon voltak a földesur lakásán. Erzsikét áthivat-ták, hogy mondja Gyurkának szemébe, hogy igazán őt látta, — és ime Erzsike habozott, nem merete határozottan mondani s végre így sült ki, hogy az, akit éjjel látott, hasonlított Gyurkához, de a Kerekes Jóskához is, bizony lehet, hogy Jóska volt a tolvaj.

Rögtön hívták Jóskát és apját is, — és alighogy egy kérdést intéztek Jóskához, kisült, hogy csakugyan ő volt a tolvaj; ijedtében mindjárt megvallotta. Meg is kapta mindjárt érdemlett jutalmát saját édes apja botjától.

Gyurka becsülete helyre volt állítva s hozzá még szép ajándékot is kapott a földesurtól, ki azután is mindig gondoskodott a derék fiuról. De annál nagyobb szégyenben maradt Erzsike, kiről csakhamar mindenki tudta, mily meggondolatlanul vádaskodott és tanuskodott egy ártatlan ellen. De volt ennek mégis haszna is; a fecsegő, szeleskedő leányka ezentul jobban meggondolta, mit beszél s többé sem másokat, sem magát nem hozta ok nélkül bajba.

KÉPREJTVÉNY.

Van egy patkó-formájú mézeskalácsom, melynek mind-egyik szárában 3—3 mandola van, mint ez ábra mutatja. Mármost ezt a patkót 2 egyenes vonallal 6 darabra osztom fel, de úgy ám, hogy mindenik darabban marad 1—1 mandola.

Hogyan kell ezt a két vágást megtenni?

HOL ÉS HOGY TEREM A

»KIS LAP«.

(Képpel a 72—73. lapokon.)

MEGÉRKEZIK minden héten ti hozzátok :
De hogy készül ez a »Kis Lap«, nem tudjátok ;
Nem tudjátok, nos tehát megmagyarázom
Szóval képpel, mindegyitek jól vigyázzon.

Atheneum társaságé ez a ház ott,
Sok ezer könyv napvilágot itten látott,
Sok ezer könyv, tenger ujság, képes hírlap,
Képzhetni minden nap itt mennyit írnak.

Odafönn a másik képen, tisz-husz gépen
A betüket öntik gyorsan, sorba szépen,
Kiesít nagyot, ahogy látjuk nyomtatásban,
S újra öntik, ha elkoptak a nyomásban.

Ez itt lenn a szedők terme, minden láda
Előtt szedők szednek gyorsan s mindig állva.
Minden láda ládikákra van fölcsztva,
És a betük szépen sorban el-beosztva.

Odafönn a nagy szobában, ha formában
Áll a betü, mint katona a glédában,
S több százezret nyom a nyomda masinája :
Hogy ne kopják elkészül a forma párja.

(Folytatása következik.)

V A K N A G Y A P Ó.

(Képpel a 80. lapon.)

AMULT nyár végén volt. Kellemes meleg, de már nem forró napok jártak s mint sokan mások, én is gyakran kijáratam a ligetbe sétálni s a szabad levegőt élvezni. Valahányszor kint voltam, mindig szemembe tűnt egy sajátságos pár ember. A csöndesebb, félreeső helyeken

sétálgatott a két ember, nem épen kerülve, de nem is keresve az emberek tekintetét. Az egyik egy hajlott természetű, öreg férfi volt, meleg téli kabátba burkolva, mint az olyan öreg emberek szoktak, kiknek a legkisebb szellő is megárt. Társa délczeg, szép ifju volt s az öreg mindig az ifju karjára támaszkodva járt. És az ifju egy pillanatra sem hagyta el, sőt gyöngéd figyelemmel vezette, ha egy kis szél fújt, betakargatta s látszott arcán, hogy mindent örömmel teszi : de látni lehetett azt is, mért van szüksége az öregnek ily ápolásra : a szegény öreg vak volt, vak mind a két szemére ! Az a csinos ifju a vak öreg vezetője, ápolója volt s igazán majdnem úgy látszott, hogy még büszke arra, amit mások bizony-bizony talán még röstelnének is.

Néha-néha az öreg ur, csöndesen üldögelvén a padon, elszunyadott s ilyenkor az ifju elővette a magával hozott papírt és írót s rajzolgatott vagy kissé föl s alá járkált, de soha sem távozott messzire az öregtől. Egy ilyen alkalommal meg nem állhattam, hogy meg ne szólítsam. Nagyon tetszett nekem az ifju magaviselete s megdicsértem, hogy oly szépen gondját viseli a szerencsétlen öregnek. Az ifju elkomolyodott, néhány perczig hallgatott s aztán így szólt :

— Oh uram, ön nagyon is jó s csak azért dicsér, mert nem tudja, hogy az, amit most teszek, csak gyöngé jóvátétele régebben elkövetett hibáimnak ! Igen, csak arra törekszem, hogy jóvá tegyem, amit azelőtt vétettem. E szerencsétlen vak öreg az én nagyapám. Sok szomorú csapás érte életében, végre néhány évvel ezelőtt elvesz-

tette szeme világát és fiához, az én édes atyámhoz jött lakni. Mi gyermekek többen voltunk, köztük én a legidősebbik; de kedves jó anyánk már nem élt. Midőn a nagyapó hozzánk jött, körülbelől tiz éves voltam s édes atyám így szólt hozzám:

— Kedves fiam, nekem egész nap dolgom után kell járnom, hivatalomban kell lennem. Szegény vak nagyapót pedig nem szabad magára hagynunk. Mától fogva tehát a te kötelességed lesz őt ápolni s mindig körülötte lenni, őt vezetni s hozni, adni neki, amire szüksége van.

Ugy is történt. Egy ideig csak ment a dolog valahogy, vezetgettem a nagyapót, fölolvastam neki; de csakhamar beleuntam s mikor láttam, hogy testvéreim, pajtásaim lapdáznak vagy télen csuszálnak, koresolyáznak, boszuság fogott el, hogy nem mehetek velök. S ez érzés mindinkább erőt vett rajtam, aztán okoskodni kezdtem, hogy ugyan mért is ne mennék én a többi fiukkal. A nagyapó, ha vak és öreg, hát üljön egy karszékbe és maradjon szépen ülve, mi szükség nekem mellette lenni? Így aztán eleinte fél órára, majd végre hosszú időre is megszöktem s nem törődtem többé a szegény vak öreggel. Deegyszer aztán vége lett a mulatozásnak.

Egy kemény hideg téli napon a hólapdázásnál nagyon meghültem és beteg lettem. Több napig élet-halál közt lebegtem, de aztán jobbra fordult a baj s az orvos azt mondta, hogy most már csak nyugodtan feküdnöm kell néhány hétig. Ezt mondania sem kellett, — feküdtem én oly nyugodtan, mint egy fatuskó; teljesen el voltam gyöngülve, mozdulni sem bírtam.

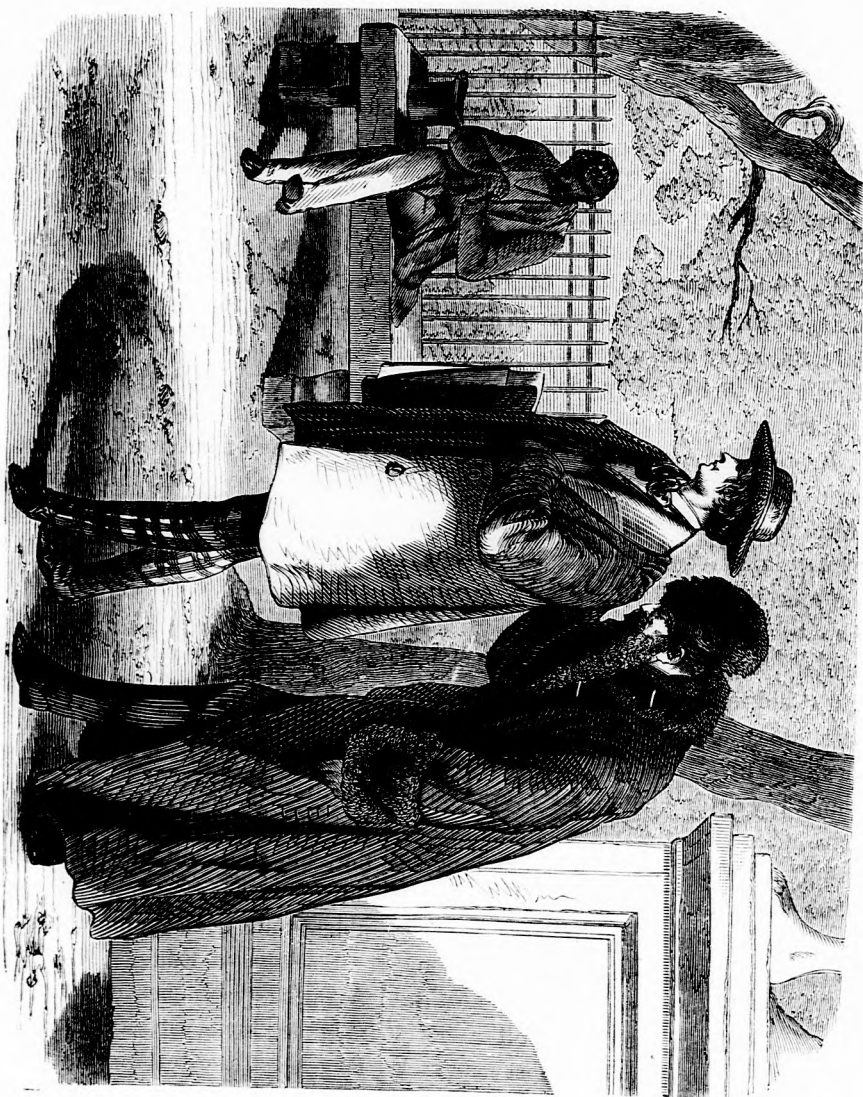
Mikor a veszedelmen n.ár tul voltam, édes atyám megint eljárt hivatalába, testvéreim mentek játszani s én elhagyatva feküdtem volna ott, — de nem! ott volt a vak nagyapó, ágyamhoz tétette székét s mellettem ült napokig, hetekig: beszélt érdekes történeteket, óvatosan tapogatózva odanyújtotta a poharat, ha szomjas voltam, — — ő volt vigasztaló angyalom. És ekkor, amint ott feküdtem, egyszer eszembe jutott, mily rettenetes volna, ha senki sem volna mellettem, mikor így tehetetlenül iekszem . . . és aztán eszembe jutott, hogy hát a szegény nagyapó, a szerencsétlen vak öreg nem épen olyan tehetetlen-e? még pedig örökre! És én hányszor elhagytam, mily keveset gondoltam szenvedéseivel! Mit érezhetett a tehetetlen vak aggastyán, mikor elhagyottan maradt! Könyekre fakadtam, mélyen éreztem, mily könyörtelen, rossz lelkű voltam. Megfogadtam, hogy ha még egyszer fölgyógyulok, iparkodni fogok jóvátenni hibámat.

Fölgyógyultam s azóta igyekszem is beváltani ígéretemet. Több év mult azóta, kedves nagyapám még gyöngébb és törődtebb, mint volt, de én iparkodom őt fölvidítani, szórakoztatni s ha ez sikerül, abban telik legnagyobb örömem.

— — — Eddig volt az ifju beszéde. A vak nagyapó épen ekkor fölrezzent és magához hívta. Elváltunk tehát, de előbb még kezet szoritottam vele s így szóltam:

— Derék fiu vagy, kedves öcsém. Isten áldása lesz rajtad!

Mit gondoltok, megérdemli-e, hogy kívánságom teljesedjék rajta?

VAR NAGYAPÓ. (Lásd a 78. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.